

Príbehy z neba
Ponaučenia pre živých

SVETLO MEDZI NAMI

LAURA LYNNE JACKSONOVÁ

SVETLO MEDZI NAMI

SVETLO MEDZI NAMI

*Príbehy z neba
Ponaučenia pre živých*

LAURA LYNNE JACKSONOVÁ

Original title: Laura Lynne Jackson: THE LIGHT BETWEEN US
Copyright © 2015 by Laura Lynne Jackson LLC
Originally published by Spiegel & Grau, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.
Cover picture © Kaisorn/Dreamstime.com
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2016

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Róbert Hrebíček, 2016

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

V knihe je použitý citát z diela:
William Shakespeare: *Hamlet*
(z anglického originálu *Hamlet* preložil Ľubomír Feldek), Ikar, Bratislava, 2006, s. 50

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými
prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-542-4

*Venujem matke Linde Osvaldovej, ktorá ma naučila dôverovať
svetlu v mojom vnútri a cítiť si to, ktoré je medzi ľuďmi. Mami,
za akúkoľvek krásu na tomto svete, ktorá prechádza cezo mňa,
vdáčim tebe – si prameň toho všetkého.*

*Garrettovi, Ashley, Haydenovi a Juliet, ktorí naplnili môj svet
svetlom, radosťou a zmyslom. Motivujete všetko, čo robím.*

*Všetkým, ktorí čítajú tieto riadky – keďby sme jeden druhému
navždy svietili na cestu.*

Život môžete žiť iba dvoma spôsobmi:
buď tak, akoby nič nebolo zázrak,
alebo tak, akoby ním bolo všetko.

O B S A H

<i>Úvod</i>	11
-------------	----

P R V Á Č A S Ť

1. Dedko	23
2. Dievča v potravinách	30
3. Austrália	36
4. Zaľúbenie	44
5. John Moncello	54
6. Litany Burnsová	62
7. Cesta predomnou	70
8. Oxford	76
9. Sedona	81
10. Narušenie	87

D R U H Á Č A S Ť

11. Zostať otvorená	99
12. Príchod	105
13. Plátno	113
14. Lúbiť a odpúšťať	119

15. Čo vám patrí	125
16. Rodina navždy	136
17. Viac vecí v nebi a na zemi	147
18. Policajtská čiapka	153
19. Posledné dieťa	162
20. Uväznená včela	169
21. Dva meteory	179
22. Windbridge	189

T R E T I A Č A S Ť

23. Canarsie Pier	205
24. Riešenie hádanky	214
25. Riaditeľka	222
26. Dotyk so strunami	230
27. Phoenix	241
28. Bonsaj	251
29. QEEG	263
30. Kvantové previazanie	272
31. Bazén	281
32. Anjelská cesta	287
33. Svetlo na konci	295
<i>Podakovanie</i>	307

Ú V O D

KEĎ ZAČALI PRICHÁDZAŤ SPRÁVY, rútila som sa po diaľnici Jericho Turnpike smerom na západ.

Zovrela som volant Hondy Pilot, prudko som odbočila doprava a vošla som na parkovisko pred predajňou obchodného reťazca Staples. Dupla som na brzdu a zastala som v polovici miesta na parkovanie.

Nebola som na ne pripravená. Chvíľu predtým som zhlboka dýchala. Snažila som sa upokojiť, pretože som bola nervózna. Vystrašená na smrť. Čoskoro som totiž mala vojsť do miestnosti plnej trpiacich ľudí. Mojou úlohou v ten večer bolo zmierniť ich bolesť. Obávala som sa však, že im priťažím.

Mala som na sebe čiernu blúzku a čierne nohavice. Nechcela som, aby vzor na blúzke či kvety na šatách ľudí rozptyľovali. Nevečerala som, lebo pre úzkosť som nebola schopná jesť. Manžel Garrett sa ešte nevrátil z práce. Požiadala som teda matku, aby dozrela na naše dve malé deti, kým nepríde domov. Meškala som. Usilovala som sa dohnať čas, ale premávka na rušnej ceste bola pomalá.

Odrazu ku mne začali prichádzať.

Deti.

Všetky naraz, ako skupina. Ohromilo ma to. Predstavte si, že ste sami v izbe, no znenazdania sa otvorila dvere a dnu vojde desať až pätnásť ľudí. Nemusíte ich vidieť či počuť, viete však, že tam sú – cítite ich. Uvedomujete si, že už nie ste sami. Presne tak som si pripadala v Honde Pilot – chápala som, že nie som sama.

Potom prišli na rad slová, mená, príbehy, prosby, opisy, obrazy a všetko ostatné, o čo sa so mnou chceli podeliť. Bolo toho tak veľa, že som ich musela prerušiť.

„Počkajte, počkajte,“ povedala som a v kabelke som šmátrala po malom červenom zápisníku a pere. Písala som čo najrýchlejšie, ale nedokázala som udržať tempo so správami, ktoré som dostávala. Doslova ma zasypávali.

Oznám im, že ešte stále som tu, vyhlásilo jedno z detí.

Daj im vedieť, že tvorím súčasť ich životov, žiadalo ma ďalšie.

Odkáž im: Lúbim vás a sledujem všetko, čo sa deje.

Neplačte pre mňa, prosím. Som v poriadku.

Nezomrel som. Nadalej som vaše dieťa.

Nemyslite na mňa ako na mŕtvu. Neskonala som.

Povedz im, prosím, že som sa nepominul.

Sedela som v krivo zaparkovanom aute pred Staples a čarbala. Obklopovali ma deti, ktoré nevidel nikto iný.

Po chvíli som zápisník vložila naspäť do kabelky, vrátila som sa na cestu a čo najrýchlejšie som pokračovala k hotelu Huntington Hilton na Broad Hollow Road. Konečne som tam dorazila a utekala som vestibulom, až som našla zasadaciu miestnosť, kde sa konalo podujatie. Nápis pred ňou iba naznačoval, čo sa v ten večer odohrá: *Ako počúvať, keď deti rozprávajú.*

Zasadačka bola ako každá iná – hnedé závesy, stropné osvetlenie, plyšový koberec, otáčavé kreslá. V strede stál veľký

pravouhlý stôl, za ktorým strnulo sedelo devätnásť ľudí. Len čo som vošla, všetci sa ku mne otočili a zmĺkli. Tváre mali smutné a utrápené. Zdalo sa mi, že kým sa aspoň jeden z nich nadýchol, uplynula celá minúta.

Boli to rodičia.

Lady prelomili usporiadatelia Phran a Bob Ginsbergovci, ktorí viedli Nadáciu Rodina navždy (Forever Family Foundation). Podišli ku mne, objali ma, pozdravili a ukázali na stoličku. Odmietla som sa posadiť – nemohla som, bola som priveľmi nervózna. Bob predstúpil a odkašľal si.

„Toto je Laura Lynne Jacksonová,“ predstavil ma jemným hlasom, „certifikované médium, ktoré spolupracuje s našou nadáciou. Dnes večer nás prišla naučiť, ako sa máme zhovárať s deťmi.“

Nato ustúpil nabok a udelil mi slovo. Zhlboka som sa nadýchla a obrátila som zrak na načarbané poznámky, ktoré som držala v ruke. Rodičia na mňa uprene hľadeli a čakali. Nevedela som, čo mám povedať, ako začať. Dlhو som mlčala. Napäté, ťaživé ticho sa vrátilo.

Nik nemal potuchy, čo bude nasledovať. Najmenej zo všetkých som to tušila ja.

Napokon som zdvihla oči a prehovorila.

„Vaše deti sú tu,“ vyhrkla som. „Chcú, aby ste niečo vedeli.“

Volám sa Laura Lynne Jacksonová. Som manželka, matka a stredoškolská učiteľka angličtiny.

Okrem toho pôsobím ako parapsychologické médium.

Ľudia by si ma v súvislosti s tým pojmom pravdepodobne predstavovali inak. Nečítam z čajových lístkov či tarotových kariet, nepracujem v salóne s výhľadom na ulicu. Neveštím

a nevlastným krištáľovú guľu. (Dobre, jednu ozdobnú mám, no iba preto, lebo som neodolala, keď som ju zbadala v obchode.) Som človek, ktorý dostal dar, a ten je v porovnaní s ostatnými rozvinutejší.

Som jasnovidka. Informácie o ľuďoch a udalostiach získavam aj ináč ako prostredníctvom piatich zmyslov. Navyše disponujem jasnosluchom – zvuky vnímam nielen ušami – a jasnocitom, vďaka ktorému cítim nadľudskými spôsobmi.

Keď sa napríklad posadím za stôl v reštaurácii, vnímam energiu predošlých hostí. Akoby po sebe zanechali tucty odtlakov prstov, z ktorých prúdi silná energia. Ak mi pripadá negatívna, zdvorilo požiadam čašníka, aby mi ponúkol iné miesto, alebo – ak to je posledný voľný stôl – mu oznámim, že musím odísť. Manžela a deti to, pravdaže, nenadchne. Vlastne ani spomenutého zamestnanca.

Nie som iba jasnovidka, ale aj médium – komunikujem s ľuďmi, ktorí už opustili pozemský život.

Ak vaša prvá otázka znie: „Ako ste nadobudli tieto schopnosti?“, moja bezprostredná odpoveď je: „Neviem.“ Usilujem sa na to prísť celý život.

Pri hľadaní odpovedí som sa podrobila prísny testom – najskôr som spolupracovala s Nadáciou Rodina navždy, neziskovou organizáciou, ktorá je založená na vede a pomáha trúchliacim, potom s Ústavom Windbridge pre aplikovaný výskum ľudského potenciálu (Windbridge Institute for Applied Research in Human Potential) v štáte Arizona. Tam som pod vedeckým dohľadom prešla osemkrokovým päťnásobne zaslepeným skríningom. Zaradila som sa medzi členov malej skupiny certifikovaných výskumných médií.

Hoci som pátrala po odpovediach – a pravom zmysle života –, svoje schopnosti som pred zvyškom sveta starostlivo

skrývala. Ešte som totiž nevedela, do akej oblasti môjho života zapadnú a ako sa to stane. Väčšinou som kráčala po ceste, na ktorej som nepôsobila ako parapsychologické médium.

V poslednom ročníku vysokej školy som študovala v zahraničí, na Oxforde. Zaoberala som sa Shakespearom a bola som odhodlaná pohrúžiť sa do vedeckého bádania. Po promócii som rozmýšľala nad tým, že budem právnička. Prijali ma na dve popredné fakulty, no podľahla som vášni vyučovať. Dlho som sa totiž videla predovšetkým ako učiteľka. Čítanie aury a komunikácia s duchmi v mojom pedagogickom živote nemali miesto.

Takmer dvadsať rokov som preto viedla tajný, dvojaký život.

Cez deň som učila tínedžerov *Macbetha* a *Ovocie hnevu*, ale v noci, keď manžel na prízemí dozeral na deti, som v spálni na poschodí absolvovala súkromné telefonické rozhovory s celebritami, atlétmi, kozmonautmi, politikmi, generálnymi riaditeľmi a rozličnými ďalšími ľuďmi. Poskytovala som im letný pohľad na to, čo leží za všeobecne uznávanými hranicami ľudskej skúsenosti.

Keď som viedla dvojaký život, všimla som si niečo pozoruhodné. Uvedomila som si, že v skutočnosti sa natoľko nelíšim od ostatných. Hoci som si pre nezvyčajné schopnosti pripadala iná, nie normálna, pochopila som, že samy osebe pre mňa nie sú najväčším darom.

Nádherný dar, ktorý som dostala – vedomie, že na zemi i za jej hranicami sme navzájom spojení prostredníctvom silných strún svetla a lásky –, totiž patrí každému z nás.

Rovnako ako môj život, aj táto kniha predstavuje cestu z temnoty do svetla. Rozpráva príbeh o púti, na ktorú som sa vy-

dala, aby som pochopila pravý zmysel svojej existencie a to, ako sme zviazaní so svetom okolo nás. Veľmi by ma potešilo, keby ste na mojej ceste našli čosi, čo zarezonuje vo vašich životoch.

Ak by sa vám to podarilo, možno by ste dospeli k tomu istému záveru ako ja: silné putá, ktoré nás tu i v posmrtnom živote spájajú s najbližšími, môžu nesmierne skvalitniť spôsob, akým dnes žijeme a ľúbime. Stačí, ak im otvoríte srdce a myseľ.

Keď som si to uvedomila, nenapadlo mi, aby som sa s tým zistením zverila svetu. Nemala som v pláne napísať knihu. Jedného dňa som však počas dozoru na chodbe v strednej škole, kde vyučujem, pocítila náhly prílev obrovského množstva informácií a postrehov z vesmíru. Mala som pocit, že ma zasiahol blesk a všetko mi vyjasnil. Základný pokyn bol jednoduchý.

Máš za úlohu podeliť sa o svoj životný príbeh.

So mnou to vôbec nesúviselo, išlo len o posolstvo. Životné ponaučenia, ktoré vzišli z mojich čítaní, nemali zostať utajené. Mali sa dostať do sveta.

Túto knihu nepokladám za memoáre, svoj príbeh vnímam ako prostriedok zverejnenia najpôsobivejších a najintenzívnejších čítaní, aké som v priebehu rokov vykonala. Spojili ľudí s najbližšími, ktorí sa ocitli na druhej strane, pričom im pomohli zahojiť staré rany, prekonať minulosť, urobiť si lepšiu predstavu o živote a konečne pochopiť pravú cestu a zmysel existencie na tomto svete. Tieto čítania mi pripadali nesmierne dojímavé a informatívne.

Rovnako ako môj životný príbeh, aj čítania vypovedajú o tom istom – o odvážnom a neúnavnom pátraní človeka po odpovediach. Ako študentku literatúry ma nabádali, aby som si kládla najzávažnejšie otázky: Prečo sme tu? Čo znamená existovať? Aký je zmysel života? Netvrdím, že som prišla na

všetky odpovede. Môžem iba vyrozprávať svoje zážitky a vyjadriť presvedčenie, že ak nepripustíme existenciu posmrtného života – ak nepreskúmame množstvo dôkazov o odolnosti vedomia, ktoré sa vynorili v posledných rokoch –, uzatvoríme sa pred zdrojom nádhery, útechy, uzdravenia a lásky. No ak sa tomu rozhovoru otvoríme, stanú sa z nás radostnejší, šťastnejší, autentickejší ľudia. Budeme bližšie k pravde, bližšie k nášmu skutočnému ja. Vytvoríme najlepšiu verziu toho, kým sme, verziu, vďaka ktorej sa s ostatnými budeme deliť o svoje najlepšie ja. Tak zmeníme svet.

Túžim len po jednom – po konverzácii. Chcem diskutovať o možnosti, že jestvuje aj iný spôsob nazerania na svet ako ten tradičný. Želám si preskúmať to, čo som opakovane zažívala počas čítaní: vesmír funguje na princípe synchronickosti, neviditeľnej sily, ktorá spája udalosti a všetkému, čo robíme, dáva zmysel.

Chcem, aby ste porozumeli tomu, že aj táto kniha sa vám dostala do rúk z nejakého dôvodu.

Predovšetkým však mám v úmysle hovoriť o úžasnej pravde, ktorú som spoznala vďaka svojej práci: žiarivé struny svetelnej energie nás spájajú nielen so všetkými ostatnými ľuďmi na zemi, ale i so zosnulými najbližšími.

Tieto svetelné struny vidím. Pozorujem svetlo medzi nami.

Keďže existuje, keďže nás k sebe viaže a prepleťá naše osudy, keďže všetci čerpáme energiu z toho istého zdroja, poznáme aj ďalšiu pravdu.

Nik z nás nevedie bezvýznamný život.

Vesmír nezabúda na nikoho.

Rozžiarit' svet môžeme všetci.

Ibaže niektorí z nás ešte neprišli na to, akí sme mocní.

Neočakávam, že ľudia budú moje názory prijímať bez odporu. Takmer dvadsať rokov som vyučovala a nedokonalými teóriami či pôsobivými argumentmi sa nedám presvedčiť ľahko. Študentov som vždy nabádala k tomu, aby mysleli kriticky – sondovali, analyzovali, spochybňovali –, a rovnako som pristupovala aj k svojmu daru. Schopnosti som si dala otestovať vedcami a výskumníkmi. Zhovárala som sa s odvážnymi bádateľmi a mimoriadne inteligentnými ľuďmi. Posledných dvadsaťpäť rokov som sledovala vývoj vedy, vďaka ktorej sme získali úžasné nové postrehy o danostiach človeka.

Pochopila som, že mnohé pozoruhodné udalosti v mojom živote sú v súlade s tým, čo sa práve teraz dozvedáme o moci a odolnosti ľudského vedomia, a prostredníctvom toho ich možno vysvetliť.

Najdôležitejšie ponaučenia v tejto knihe však napriek tomu nepochádzajú od vedcov, výskumníkov či bádateľov. Ich zdrojom celkom isto nie som ani ja. Nestala sa zo mňa proročkyňa či veštkyňa, som iba sprostredkovateľka.

Najvýznamnejšie ponaučenia pochádzajú od skupín svetelných bytostí, ktoré nás kontaktujú cez hranicu medzi svetmi.

Ako médium som čítala stovkám ľudí. Niektorí z nich boli bohatí a slávni, no o väčšine to nemožno povedať. Spájala som ich s najbližšími, ktorí už nežijú na zemi. Zosnulí nám poskytujú zázračný pohľad na existenciu a vesmír.

Prvý krok na ceste je ľahký. Stačí, ak pripustíme, že môže existovať aj čosi, čo nedokážeme vnímať piatimi zmyslami.

Väčšina z nás to spravila. Veríme vo vyššiu moc, nech ju nazývame akokoľvek. Ja ju volám vesmír, iní jej vravia Boh.

Vychovali ma vo viere v Boha, ktorej sa držím doteraz. Lenže náboženstvá mi pripomínajú veľký tanier, ktorý ktosi rozbil na množstvo kúskov. Každý z nich je iný, ale všetky tvoria súčasť toho istého celku. Viera je dôležitejšia než slová, ktorými ju opisujeme.

Sme teda ochotní veriť v čosi, čo je väčšie ako my – v čosi, čo nevieme dokázať, vysvetliť, ba ani celkom pochopiť. Ten skok sa nebojíme urobiť. Ak sa však odhodláme aj na ďalší – nadobudneme presvedčenie, že vedomie sa smrťou neskončí, naopak, pretrvá a vydá sa na oveľa veľkolepejšiu púť –, stane sa niečo neuveriteľné.

Keď totiž uveríme v posmrtný život, automaticky pripustíme, že sa s ním môžeme spojiť.

Pravdupovediac, keby sa v mojom živote neboli udiali také úžasné veci, asi by som v ne neverila. No odohrali sa, preto viem, že sú nielen možné, ale aj skutočné.

Uvedomujem si, že ak sa otvoríme spôsobom, akými sme prepletení – tvoríme súčasť toho istého celku, ktorý zahŕňa minulosť, prítomnosť i budúcnosť –, začneme vidieť spojenia, zmysel a svetlo aj tam, kde sme dovtedy badali iba tmú.